

TURINYS

Pratarmė 7

Laikas tapti mama 9

Ir kodėl tu neužkimbi? 9

Tai kada vaikai? 16

Aš laukiuosi 21

Traukis, tuoj vemsiu! 21

Hmm... aš tikrai laukiuosi? 25

Ką veikti, kol laukiesi? 37

Saikas – man ne draugas 37

Kaip išsaugoti sveiką protą 40

Finišo tiesioji – gimdymo stebuklas? 47

44 valandos gimdykloje 47

Kaip aš negimdžiau 53

Pirmoji naktis – kas vyksta? 65

Tai kur ta begalinė meilė? 65

Aš? Mama? 66

Tai kaip pamaitinti savo vaiką? 69

Jeį žindo katė – galiu ir aš 69

Vaikas ant miltų 77

Kas slypi už sauskelnių turinio ir išgalvotų ligų? 85

Vaiko užpakalis – kelrodė žvaigždė 85

Bėrimai, nekakojimai ir visas kitas „gėris“ 89

Kūdikio higiena – iššūkis tėvams 95

Virkštelės istorija 95

Išmaudyk, jei gali! 97

Kas pasaulyje gražiausia? 105

Plaukai, pasilikit! 105

Gražuolė ar pabaisa? 110

Vaiko raida – mamos beprotybė 119

Mano vaikas nėra atsilikėlis 119

Knygų ir lentelių apsėsta 120

Metas ragauti 125

Pusę metų vien tik papas 125

Kodėl vaikas alkanas? 128

Ir pabaigoje... 135

Linkiu to kiekvienai 135

Mama yra moteris 137

PRATARMĖ

*Dvi mamelės susirinko,
Net feisbuko sienos linko.
Pakalbėję, pasitarę,
Šaunų puslapį padarė.
Ir kalbėjo per dienas
Apie mamiškas bėdas.*

Labas! Esame dvi gana šviežios mamos – Rūta ir Giedrė. Būtent ši nauja patirtis paskatino sukurti linksmą ir tikrais patyrimais pagrįstą puslapį „Blogmamės užrašai“. Kai visai netikėtai sulaukėme pasiūlymo savo patirtį sudėti į knygos puslapius, nedvejodamos sutikome – žinojome, kaip sunku idealiame pasaulyje būti žemiška moterimi ir mama. Savo pavyzdžiais norime parodyti, kad kiekviena mama yra savaip ypatinga. Mes pabandysime įrodyti, kad geriau niekada nesmerkti nė vienos mamos už jos *mamystėje* daromus pasirinkimus, nes visiškai netikėtai ir nelauktai tai gali atsisukti prieš kiekvieną iš mūsų, kiekviename motinystės žingsnyje. Mes augame kartu su savo vaikais, ir knygoje pateikiama mūsų asmeninė patirtis

nuo pat kūdikio planavimo iki... Motinystė reikia mėgautis, priimti ją tokią, kokia yra, ir visada žinoti, kad Jūs esate geriausia mama savo vaikams, nepaisant kai kurių pasirinkimų ir daromų klaidų.

Nepanašios kaip diena ir naktis, mūsų nuotykiškai einant motinystės keliu labai skiriasi, todėl nusprendėme visko nesupinti į vieną pasakojimą, o papasakoti dvi istorijas. Puslapiuose mus atpažinsite kaip #R ir #G.

Knyga skiriama dviem berniukams Ažuolui ir Dominykui, be kurių nebūtų ir *Blogmamių*.

Knygoje, be mūsų patirčių ir istorijų, rasite gydytojos akušerės-ginekologės Gintarės Čipinienės vertinimus ir komentarus. Mums buvo nepaprastai įdomus profesionalus žvilgsnis iš šalies. O ir skaitytojoms, manome, bus labai naudingi gydytojos patarimai.

LAIKAS TAPTI MAMA

#R IR KODĖL TU NEUŽKIMBI?

Dauguma moterų vaikus pradeda planuoti dar būdamos mergaitės. Stumdydamos į žaislinį vežimėlį įsodintą pliušinį meškiną jau svajoja, kokios bus mamos, kiek vaikų norėtų turėti ir kokie bus jų vardai. Ne išimtis buvau ir aš. Dar būdama maža mergaitė galvodavau, kokia būsiu mama. Visą gyvenimą, kiek save prisimenu, svajoju, kad pirmasis mano vaikas bus berniukas. Niekada neįsivaizdavau savęs kaip mergaitės mamos. Nemėgau šukuoti lėlių, o visi meškinai buvo pakrikštyti berniukiškais vardais. Savo būsimą vyrą sutikau septyniolikos. Iškart susimąščiau, koks jis būtų tėtis. Santykiams rimtėjant, vis dažniau pakalbėdavom apie ateities planus, apie vaikus, galvodavom jiems vardus... Žinoma, buvau per jauna tapti mama – tai puikiai supratau, taigi reikėjo palaukti. Mes ir laukėm. Tiksliau, laukiau aš, nes vyras niekada nebuvo toks entuziastas vaikų klausimais. Todėl saugojomės visais įmanomais būdais. Aš – nes dar jauna, jis – nes dar nori pagyventi sau.

Praėjo keleri metai. Nors artimiausiu metu vaikų dar neplanavome, vyras gana dažnai manęs klausdavo: „O kas, jei aš nevaisingas?“ Šis klausimas manęs negąsdino. Maniau, dar jauna, mažiausiai dvidešimt metų galiu pastoti, o per tą laiką tokiomis tempais tobulėjanti medicina tikrai atras būdų, kaip vaikų susilaukti nevaisingoms

poroms. Praėjo metai, kiti... Vaikų dar neplanavom. Kol vieną dieną mano gimda sustreikavo. Lyg iš giedro dangaus atsirado beprotiški skausmai kiaušidžių srityje, mėnesinės būdavo du kartus per mėnesį, o kartais ir tris mėnesius nepasirodydavo. Nusprendžiau nustoti ignoruoti kūno ženklus ir užsirašiau pas ginekologę. Pirmą kartą! Baisu net prisiminti, kiek streso buvo. Niekam nesakiau, kur einu, nes nenorėjau skųstis ar pasakoti apie visus tuos skausmus. Gydytoja pasitaikė neapsakomo šiurkštumo ir stačiokiškumo. „Polycistinės kiaušidės“, – leptelėjo man. „O ką tai reiškia?“ – paklausiau virpančiu balsu. „Internete pasiskaitysi, pilna informacijos, nematau reikalo aiškinti“, – atšovė. „Bjauri senė“, – sumurmėjau sau po nosim ir uždariau duris iš kitos pusės. Prisėdusi laukiamajame, kiek toliau nuo tos raganos kabineto, į guglo paiešką įrašiau „Polycistinės kiaušidės“ ir ėmiau skaityti. Skaitau ir blianu, skaitau toliau ir dar labiau blianu... Net neprisimenu, kaip grįžau namo. Kritau į lovą, įsikniaubiau į pagalvę ir vėl springau ašaromis. Tada pamiršau visus medicinos stebuklus, apie kuriuos kalbėdavau vyrui, pasijutau visiškai nurašyta, nevaisinga ir niekam nereikalinga. Tą diagnozę priėmiau kaip didžiausią tragediją, maniau, kad reikėjo bandyti pastoti, „kol dar galėjau“, nesvarbu, jog buvau labai jauna.

GYDYTOJOS KOMENTARAS

Pirmas apsilankymas ginekologo kabinete merginoms neretai prilygsta susitikimui su vaikinu namuose vienu du. Apninka mintys: kuo apsirengti, kaip elgtis, ką kalbėti... Netgi kaip susišukuoti TEN. Ir visada tikimasi išėiti geros nuotaikos, sulaukus atsakymų į visus klausimus. Vis dėlto ne visada pirmas pasimatymas baigiasi sėkmingai: nesutampa charakteriai arba interesai.

Pasitaiko, kad gydytojas praleidžia progą patylėti ir susilaikyti nuo nereikalingų komentarų. Širdis daužosi, kojos linksta, galva sukasi – pojūčiai lyg po audringo vakarėlio, o ir atmintis dėl patirtos įtampos sušlubuoja. Mintyse sukasi išgirstos diagnozės žodžiai, kurie lyg netikėtas gerbėjo meilės prisipažinimas išmuša iš pusiausvyros net aršiausių feministę. Policistinių kiaušidžių sindromas – tai nevienalytis susirgimas, kuriam būdingas mėnesinių ciklo sutrikimas, ovuliacijos nebuvimas, nevaisingumas, vyriškų hormonų kiekio padidėjimas, nutukimas, ultragarsinio tyrimo metu matomos kiaušidės su daugybinėmis cistelėmis. Tai tikrai gali būti sutrikusio ciklo ar negalėjimo pastoti priežastis, bet toli gražu ne vienintelė, kas ir paaiškėjo šiuo atveju. Nustatyti keli policistinių kiaušidžių sindromo tipai, todėl, išgirdus tokią diagnozę, gali prirėkti dar vieno specialisto nuomonės ir **ATSIPALAUDUOTI!** Dar ne tokias problemas medicina sutvarko!

Į kambarį įėjusi mama puolė aiškintis, kas man atsitiko ir kuo galėtu padėti. Viską jai papasakojau, o ji, lygiai taip pat kaip aš vyrui, pradėjo kalbėti apie mano jaunystę ir medicinos stebuklus. Lyg tarp kitko paklausė, pas kokią daktarę buvau. Išgirdusi pavardę net loštelėjo, nes, pasirodo, buvau pas pačią atžagariausią (nors ji ir Akušerijos-ginekologijos skyriaus vedėja), ir pasiūlė kreiptis į kitą gydytoją ir pasidaryti echoskopiją. Jau kitą dieną užsirašiau pas gydytoją, turintį didelę echoskopijos patirtį. Kadangi per pirmąjį gyvenime vizitą gavau nemažą moteriškų ligų gydytojų fobiją, beprotiškai bijojau eiti antrą kartą. Laimė, gydytojas pasirodė esąs labai malonus ir rūpestingas vyresnio amžiaus žmogus.

Jis atidžiai perskaitė mano sveikatos istoriją ir, padaręs kelis tyrimus, tik nusijuokė iš skyriaus vedėjos įrašytos diagnozės: „Ji turbūt policistinių (kiaušidžių) gyvenime nėra mačiusi.“ Man lyg akmuo nuo širdies nusirito. Aš sveika! O skausmai ir sutrikęs ciklas tebuvo streso dėl egzaminų pasekmė. Taigi vaikus planavome dar po kelerių metų. Susituokėme. Nusprendėme, kad jau tikrai laikas tapti tėvais. Pradėjau sveikiau maitintis, gerti folio rūgštį ir visaip kaip ruošti kūną dideliam darbui – išnešioti mažylį. Nesisaugojome gal tris mėnesius. Nieko, jokio rezultato. Nusprendžiau dar kartą pasirodyti gydytojui.

Apžiūrėjo, pasakė, kad viskas puiku, pro duris palydėjo žodžiais: „Planuokit toliau, lauksim nėščios!“ Tai nuteikė puikiai! Po kelių savačių su draugais išvažiavome į užsienį padirbėti. Žinoma, svarbiausi daiktai mano lagamine – gal penki nėštumo testai. Atrodo, buvau šimtu procentų įsitikinusi, kad į Lietuvą grįšime jau tikrai nebe dviese. Praėjo pirmasis mėnuo svetur. Drebančiomis rankomis ir linkstančiomis kojomis dariausi nėštumo testą. Nieko. Tuščias. Ėjo kitas mėnuo, darbe ėmė trūkti jėgų, svaigo galva. Arba persidirbau, arba laukiuosi! Likus savaitei iki mėnesinių, ryte iš lagamino išsitraukiau antrąjį nėštumo testą. Šį kartą iš įtampos ne tik drebėjau, bet ir kalenau dantimis. Yra! Labai labai neryškus „vaiduokliukas“, bet yra! Buvo ketvirtadienis, ruošėmės į darbą, bandžiau elgtis lyg niekur nieko. Papasakojau tik draugei. Abi ėmėme planuoti, kaip šeštadienį šią džiugią žinią pranešiu vyrui, o ji slapta jamžins. Mintyse jau sukosi vaizdai, kaip grįžusi į Lietuvą pirksiu mažyliui kraitelį ir kartu su vyru lauksim jo ateinant. Tos dvi dienos iki šeštadienio slinko beprotiškai lėtai. Turėjau vis susigalvoti kokios nors veiklos, kad tik neišplepėčiau naujienos vyrui anksčiau laiko.

*Planavom mes Tave labai ilgai,
Bet taip nenoriai Tuėjai...
Visiems melavom, kad dar nenorim,
O širdyje kaip našlaitėliai bliovėm.
Ir štai! Tas rytas išsvajotas!
Kai suprast negali... Ar testas gerai rodo?
Ir vėl mes žliumbiam,
Tik jau iš laimės šikart,
Kad gimsi Tu, penkerius metus „darytas“!
Ir sveikina visi, koks geras šis sprendimas.
– Eikit jūs sau! Čia ne apsipirkimas!
#blogmamė*

KARTAIŠ NUTINKA IR TAIP

Vėlų penktadienio vakarą eidama miegoti jau dėliojau šeštadienio planą, kaip viskas bus. Su tomis gražiomis mintimis ir užmigau. Penktą valandą ryto pabudau nuo siaubingo, tuo metu žodžiais neapibūdinamo skausmo. Dabar, jau pagimdžiusi, žinau, kad tai buvo sąrėmis. Pramerčiau akis ir supratau – guliu baloje. Akimirką pamaniau, kad galbūt prilijo pro stoglangį. Pakišau ranką po antklode, paliečiau balą ir... mano delnas buvo kruvinas. Šokau iš lovos ir bėgte į tualetą. O kojomis varvėjo kraujas. Supratau, kas vyksta. Vis dar surakinta skausmo verkiau krokodilo ašaromis. Po gero pusvalandžio

susitvarkiusi išėjau. Pakeliui į kambarį sutikau drauge, kuri taip pat buvo užsidegusi nustebinti maniškį. „Kada išvažiuojam?“ – paklausė. Be jokių emocijų veide atsakiau: „Nebėra ką pranešti.“

Atrodė, visą pasaulį kažkas išmušė iš po kojų. Vakare užmiegi su mintimis, kad pagaliau tapsi mama, rytoj apie tai pasakysi vyrui ir abu nekantriai lauksite, kol į pasaulį pasibels jūsų sukurtas žmogutis, o atsikeli nuo persileidimo sukeltų skausmų ir kraujuoji, lyg kas čiaupą būtų atsukęs. Ilgai vyrui apie tai neužsiminiau. Tą dieną apsimėčiau, kad tiesiog prasidėjo mėnesinės, skauda ne tik pilvą, bet ir galvą, todėl noriu pabūti viena ir pailsėti. Nors visai ne miegoti norėjau, o pabliauti į pagalvę, apmąstyti, už ką mums taip. Po kelių dienų jau jaučiausi nusiraminsi ir susitaikiusi savo viduje. Gulėjome su vyru lovoje, o aš netikėtai pravirkau. Teko papasakoti, kas turėjo būti ir kas atsitiko. Labai džiaugiuosi, kad jis į viską sugeba reaguoti ramiai, net baisiausiose situacijose randa paguodžiančių žodžių. Vyras pasakė: „Nieko baisaus, jau geriau labai anksti nei tada, kai būtum pradėjęs jį jausti. Geriau pasidžiaukim, kad abu esame vaisingi. Dabar teliko sulaukti laiko, kai mūsų vaikui bus lemta ateiti į pasaulį.“ Tai labai mane nuramino. Vaikų planavimą atidėjome, kol grįšime į Lietuvą ir aš atsigausiu po patirto streso. Grįžome. Nors ir saugojomės nutrauktu lytiniu aktu, kas mėnesį drebėdama iš nekantrumo reguliariai darydavausi nėštumo testus, vis tikėdamasi: „O gal netyčia?“ Išnaudojau jų mažiausiai trisdešimt! Tų dviejų juostelių laukiau kaip svajonės išsipildymo.

GYDYTOJOS KOMETARAS

Aš jaučiu, aš jau girdžiu – išsipildys, ko geidžiu! Čia tik jauniškiui draužiama pamatyti nuotakos suknią prieš vestuves – negeras ženklas, anot liaudies išminties.

Moteriškam smalsumui suvaldyti dar neišrastas joks vaistas. Ak, kas gi čia tokio žvilgtelėti pro rakto skylutę ir užbėgti įvykiams už akių? Pasidarysiu nėštumo testą likus savaitei iki mėnesinių ir pati viena pasimėgausiu laukta džiugia žinia. Uždraustas vaisius visuomet saldėnis, sako žmonės. Kas draudžia daryti testą dar nesulaukus mėnesinių? Niekas nedraudžia, bet už smalsumą katę ima ir nubaudžia...

Jei ne tas „vaiduokliukas“, gal niekada ir nebūtų sužinota, kad pavyko pastoti. Tiesiog mėnesinės pavėlavo kelias dienas, gal savaitę, buvo neįprastai skausmingos ir gausios. Tokia būklė vadinama biocheminiu nėštumu – kai įvyksta apvaisinimas, bet nėštumas neįsitvirtina gimdoje. Nėštumo testu jau galima aptikti labai nedidelį kiekį su nėštumu susijusio hormono choriongonadotropino, bet ultragarsu dar nieko nematyti. Tokia būklė ne tokia reta. Kas penkta moteris net nesužino, kad buvo pastojusi, nes tiesiog prasideda mėnesinės. Juk nebe reikalo sakoma: „Nežinai, ir širdies neskauda.“ Biocheminis nėštumas praeina be medicininių padarinių. Tačiau psichologinės pasekmės neišvengiamos, ypač jei vaikelis taip laukiamas. Tad kantrybė tikrai bus dorybė, jei iškentėsit, kol tos mėnesinės vėluos.

Tačiau kartais nutinka ir taip, kad dvi testo juostelės dar nėra lygybės ženklas ant rankų sūpuojamam kūdikeliui. Teigiamas nėštumo testas – tai tik labai ilgos kelionės starto linija. Iki 25 procentų vaisingo amžiaus moterų patiria ankstyvą persileidimą arba nesivystantį nėštumą iki 12 savaičių (kai ultragarsu matomam embrionui neplaka širdelė, nėštumas nustoja augęs). Kartais taip nutinka laukiant pirmojo kūdikio, o kartais jau ir turint daugiau vaikų. Daug porų išgirsta

šią liūdną žinią, tik mažai kas apie tai garsiai kalba. Dažniausia priežastis – chromosomų pokyčiai lytinėse ląstelėse. Mūsų organizmas sunaikina netobulas ir pakitusias ląsteles, tačiau kartais viena kita ima ir praspūsta nepatikrinta ar nesunaikinta. Tuomet pati gamta ima ir išsprendžia šią bėdą – dažniausiai prasideda kraujavimas ir įvyksta persileidimas. Išsiverkit, išliūdėkit, kalbėkit su partneriu ir su draugėmis. Nustebsit, kad tarp jūsų bičiulių tikrai atsiras kelios išgyvenusios šią netektį. O paskui bandykit iš naujo! Dažniausiai teigiamas nėštumo testas vis dėlto baigiasi sėkmingu finišu. Greičiausiai tokia liūdna žinia vėl jūsų neaplinkys.

#G

TAI KADA VAIKAI?

Apie viską iš pradžių. Nuo pat tos akimirkos, kai du žmonės užmezga romantiškus santykius, aplinkiniai nesnaudžia. Jie iš slaptų stalčių pradeda traukti sunkiąją artileriją – klausimus. Pirmiausia puola vyrą. „Kada pasipirši? Ko lauki? Kiek čia gyvensit skudurus sumetę?“ Po piršlybų – kada vestuvės? „Oi, laukiam baliaus!“ Kiti, drąsesni, pažeria ir liaudies išminties: „Nelauk, vesk, kiek čia šlapinsies ant rūtų!“ Neatlaikę spaudimo du jauni žmonės pagaliau tampa šeima. Ak, atleiskit, ne šeima, nes iki ŠEIMOS dar šiek tiek trūksta. Kada vaikai? Ir sulig šiuo klausimu baigiasi moters apsisprendimo teisė. Kada susilaukti vaikų ir ar apskritai jų turėti, nusprendžia kiti, dažniausiai mažai pažįstami žmonės. Jau laikas! Ar tu nori būti sena mama? Tai tu dar nesilauki? Vaikotės madų, todėl *tipo* vaikų nenorit ir sau gyvenat? Ir taip per kiekvieną susitikimą,

kiekvienus šeimos pietus, išvykas, šventes... Tai kaip nesibaigiantis klausimų be atsakymų maratonas. Bet juk taip smagiai, ar ne? Juk nė vienas nepasivargins suprasti, kad galbūt ne viskas priklauso tik nuo noro. Deja, bet ne visiems taip lengva susilaukti vaikų. Tačiau dėl to kitiems tik smagiai – turi daugiau laiko klausimais užberti.

O kas tuo metu vyksta moters galvoje? Ji vis dažniau pagauna save galvojančią, kad gal aplinkiniai tikrai teisūs, gal jau pats metas susilaukti vaikelio. Juk ir dauguma draugų jau sūpuoja mažylius. Ji tampa savo minčių įkaite. Dar blogiau, jeigu nusprendusi pabandyti taip greitai, kaip norėtų, vaikelio nesusilaukia. Tada į pagalbą ateina visagalis guglas, randama šimtas viena priežastis, kodėl tas gandas neaplanko, žinoma, tarp jų ir populiariausios „jums vėžys“ ir „greitai mirsite“. Apima panika, depresija, kaltinimai ir vaikelio užsimezgimas vis labiau tolsta.

Aš tikrai buvau viena iš tų, už kurią bandė suplanuoti kiti, bet toli gražu nesiroščiau tam pasiduoti. Su vyru kartu esame daugiau nei aštuonerius metus, dvejus iš jų – santuokoje. Apie vaikus tikrai pasikalbėdavome, bet viskas ėjo tarsi pagal planą: piršlybos, nuosavas būstas, vestuvės, o tik vėliau įpėdiniai. Vaikai man visada labai patiko, o ir draugės puikiai tvarkėsi su mamos pareigomis, bet viduje vis tiek kirbėjo, kad gal dar ne laikas. Atrodė, kad ir pinigų per mažai, ir žinių apie vaikų auginimą ne tiek daug, ir karjera nepadaryta. Tačiau tikriausiai niekada nėra tinkamo laiko. Juk galima rasti aibę priežasčių, kodėl šiuos reikalus reikia atidėti. Tik kažkodėl apie tai nesusimąsto mamos, kurios savo vaikus palieka gatvėje. Bet, žinoma, kas aš tokia, kad teisčiau.

Visada įsivaizdavau, kad, kai tik sugalvosiu pradėti vaikelį, tai įvyks iš karto. Na, žinot: kartą nesisaugai, pyst ir yra. Turbūt tokios naivios moterys išnyko kartu su dinozaurais, bet aš tikrai taip maniau. Galbūt todėl, kad nuo mažens man taip buvo kalama į galvą. Gal taip mama, kuri trisdešimt metų dirba akušere ir yra mačiusi daugybę jaunų mamų, norėjo mane apsaugoti nuo neplanuoto

nēštumo? Bet man iš pirmo karto nepavyko, nors neapsigaukite – tikrai būna, kai pavyksta. Tikriausiai įsivaizduojate mano reakciją, kai kitą mėnesį mane sėkmingai aplankė mėnesinės. Kaip čia taip? Neužkibo? Hmmm... įdomu. Nusprendžiau galvos dėl to nesukti, nes ir ginekologas, pas kurį lankiausi, patikino, kad visiškai normalu metus *dirbti*, užsiimant tuo reguliariai, skaičiuojant vaisingas ir nevaisingas dienas. Na, jau ne! Tikrai nenorėjau, kad man tai taptų darbu, kuris neteikia nei džiaugsmo, nei malonumo. Todėl su vyru sutarėm: kaip bus, taip bus, jeigu per metus nepavyks, kreipsimės į specialistus (aišku, iki tol būsiu išguglinusi visus įmanomus straipsnius). Mėnesiai pradėjo eiti... Tik nepamirškite, kad visi tie „kada vaikai?“, „tai jau planuojat?“ niekur nedingsta, tik dažnėja. Žinoma, aš buvau paruošusi atsakymus, nes ką tu čia, žmogau, suplanuosi. Planuok, kiek nori, o Dievo keliai nežinomi. Taigi pirmaisiais *planavimo* mėnesiais vis galvodavau, kad jau dabar tai tikrai bus, nes manęs moteriška nuojauta juk neapgaus, o kur dar motiniškas instinktas. Bet kaip nėra, taip nėra. Laikui bėgant, visai pamiršau, kad kažko laukiu, nes gyvenimas tiesiogėjo įprasta vaga. Ir tada nutiko TAI...

*Susiradai vaikiną žavų,
Sakyk greičiau, kada vestuvės tavo?
Nespėjo žiedo jis užmauti –
Kada vaikai, gana jums laukti?
Vos gimus mažuliukui,
Ruošk kraitį vėl naujam broliukui.*

Ir šitai suką klausimų galybę.

Kada, kodėl, su kuo – kažkokia beprotybė!

Bet kaip tu būsi ant viso šito dėjus,

Jeigu tau trisdešimt, o tu dar netekėjus?

Kaip tu atrodysi prieš liaudį,

Kuriai visai nenusispyjauti,

Kodėl vaikų tu neturi,

Nenori, o gal negali?

Bet žinot, ką jums pasakysiu?

Man visa šitai taip įgriso.

Visiems kitiems nurodinėt paliaukit

Ir vieną kartą – užsičiaupkit!

#blogmamė
